Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

Vadertje Vorst

Er waren eens een man en een vrouw die een lieve dochter hadden. Zij heette Marfoesjka. Niet lang nadat de moeder van Marfoesjka overleed, trouwde haar vader opnieuw. Haar nieuwe stiefmoeder had al twee dochters en het leek Marfoesjka heerlijk om niet alleen een nieuwe moeder, maar ook nog twee zusjes te hebben.
Helaas ontdekte Marfoesjka al snel dat haar stiefmoeder en stiefzusjes helemaal niet zo lief waren. Ze lieten haar al het zware werk doen en deden zelf helemaal niks. Marfoesjka's vader zag het wel, maar kon niet tegen zijn nieuwe vrouw op. Marfoesjka was ongelukkig, maar liet niks merken. Ze deed altijd haar best om het iedereen zo goed mogelijk naar de zin te maken.
Op een ijskoude winterdag, terwijl er buiten een enorm pak sneeuw lag en de ijspegels aan de dakgoot hingen, zei de stiefmoeder tegen haar man: 'Het is tijd om een bruidegom voor Marfoesjka te zoeken. Morgen neem je de slee en neem je haar mee.' Bij deze woorden werd Marfoesjka blij. Ze had het thuis immers niet fijn en wilde graag trouwen met een lieve man.
De volgende ochtend kwam Marfoesjka in haar mooiste kleren naar beneden. Ze had een klein bundeltje met al haar geliefde bezittingen bij zich. Wat zag ze er prachtig en lief uit! De stiefmoeder en -zussen waren

jaloers op het meisje, hoewel zij zelf veel mooiere kleding en sieraden hadden. Toen zei de stiefmoeder tegen de vader: 'Luister goed. Je moet Marfoesjka meenemen naar de grote heuvel in het bos. Daar laat je haar achter bij de hoge dennenboom. Haar bruidegom zal haar daar komen halen. Ik wil dat ze trouwt met de Vorst.'

O, wat schrokken de vader en Marfoesjka van dit gemene plan. Maar ze gingen toch op pad. Na een tijdje kwamen ze aan bij de hoge den. De sneeuw viel steeds harder naar beneden terwijl Marfoesjka onder de den ging zitten. Haar vader nam huilend afscheid van haar en ging weer naar huis.

Marfoesjka kreeg het steeds kouder, terwijl ze daar in haar eentje in het uitgestrekte winterbos zat. Plotseling hoorde ze een geluid, dat steeds dichterbij kwam. Het leek wel alsof er iemand van boom naar boom sprong. Het was de Vorst die dichterbij kwam..

Al snel hoorde Marfoesjka het geluid vanuit de den boven haar hoofd. Het werd direct nog kouder dan het al was. Toen zei een stem: 'Lief meisje, heb jij het wel lekker warm?' En hoewel Marfoesjka het ijskoud had, zei ze vriendelijk: 'Jawel hoor, Vadertje Vorst.'

Vervolgens hoorde en voelde het meisje Vadertje Vorst nog lager komen. Weer vroeg hij: 'Lief meisje, heb je het nog lekker warm?'. Marfoesjka kon amper nog wat zeggen door de kou, maar fluisterde: 'Ja hoor, Vadertje Vorst.' Weer daalde de Vorst verder naar beneden en stelde het meisje dezelfde vraag. En weer antwoordde het meisje hem vriendelijk.
Toen sprong de Vorst voor Marfoesjka op de grond. Hij was schitterend om te zien, in zijn prachtige mantel vol sneeuwvlokken en met zijn scepter gemaakt van ijs. Hij keek naar het bijna bevroren meisje en raakte haar even aan met zijn scepter. Direct kreeg Marfoesjka het lekker warm. Haar kleding veranderde in de mooiste mantel die ze ooit gezien had en haar kleine bundeltje met bezittingen werden de meest oogverblindende edelstenen. Tevreden keek de Vorst naar Marfoesjka en toen verdween hij.
De vader van Marfoesjka kon zijn ogen niet geloven toen hij de ochtend daarna terugkeerde naar de grote den en zijn dochter gezond en wel zag zitten. De prachtige edelstenen en mooie kleding waren een mooie bonus. Hij nam haar mee naar huis en dacht dat zijn vrouw wel spijt zou hebben. Maar niks was minder waar. Zij was alleen maar jaloers en besloot haar eigen dochters ook naar de den te sturen.
Maar de dochters waren niet zo lief als Marfoesjka. Toen Vadertje Vorst bij ze kwam kijken, snauwden ze hem dan ook af. Daarom werden zij niet overladen met kostbaarheden, maar liet de Vorst hen bevriezen. Toen hun moeder dit de volgende dag ontdekte werd ze

wanhopig van verdriet, maar na enige tijd zag ze in dat dit haar straf was voor haar slechtheid en hebzucht. Vanaf toen werd Marfoesjka's leven een stuk beter. Bovendien ontmoette ze een lieve man, waarmee ze al snel zou gaan trouwen. En zo leefden zij nog lang en gelukkig.